
ПРОГЛАШ

Издание на Филологическия факултет
при Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий”

кн. 2, 2009 (год. XVIII), ISSN 0861 7902

ПРИСЪДЕНИ НАУЧНИ СТЕПЕНИ И ЗВАНИЯ

Доц. д.ф.н. Иван Станков е преподавател в катедра „Българска литература” на Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий” от 1985 г. Автор е на книгите *Скръбният, нежният. Лирическият свят на Асен Разцветников* (1993), *Йовковото творчество* (1995), *Смърт не може да има. В лирическият свят на Борис Христов* (1996), *На пътя на историята. Творчеството на Димитър Талев* (2002), *Васил Попов. Релативизъм и полифонизъм* (2010).

Преводач от румънски език на книгите на Мирча Картареску и Дан Лунгу.

През януари 2010 година защитава голям докторат на тема *Творчеството на Васил Попов в идейно естетическия контекст на неговото време. Критическа рецепция. Аспекти на релативизма и полифонизма*.

Дисертацията се състои от четири основни глави със съответните подглави.

Първата глава играе ролята на нещо като разгърната експозиция. Тук се очертават естетическите или, което е почти същото, идеологическите времепространства, в които ще се разположи основният предмет на дисертацията. Това е главата, очертаваща контекстуалните полета.

Втората глава е нещо като завръзка. В нея е въведен косвено главният герой Васил Попов, видян през очите на литературните съдници, на литературните критици и на литературните изследвачи, които изграждат през годините доста пълен образ и на писателя, и на неговия свят.

Третата глава е нещо като нарастване на действието. Като сумира досегашните потвърдени или отхвърлени критически наблюдения, тя се

опитва да опише света на Васил Попов като художествен продукт, реализиран в съответствие с най-важната научна теория на XX век – Теорията на относителността на Айнщайн.

Релативизмът като състояние на света предполага независимост на подвижните една спрямо друга инерциални системи, които спрямо някакъв неутрален координационен център, лежащ извън тях, са равнопоставени. Равногласни. Така нарастващата през книгите на Васил Попов относителност води до съвсем логичния извод в четвъртата глава, че релативизмът в един свят изисква по необходимост полифонизъм на създаващата го литература. Че в крайна сметка полифонизмът като явление на шейсетте години в самата си природа е отрицание на литературния монументализъм от петдесетте. И че писателят Васил Попов с неговите професионални музикантски умения и с многократно документираната си предразположеност към музиката на Бах, логично следва музикално-полифоничния принцип при композиране на своя литературен свят.

На 11 март 2010 г. Висшата атестационна комисия присъди на **Живка Колева-Златева** научната степен „доктор на филологическите науки” въз основа на защитена дисертация на тема „Лексиката от звуко-символичен (образоподражателен) произход в етимологичния анализ (Върху славянски езиков материал)”. В дисертацията е предложена методика за разпознаване и изследване на звуко-символичната лексика в етимологията, представен е богат корпус от славянски лексикални единици, за които има основания да се смята, че са от звуко-символичен произход.

Живка Колева-Златева е завършила Софийския университет „Климент Охридски” през 1983 г. специалностите руска филология и българска филология. Във Великотърновския университет „Св. Св. Кирил и Методий” работи от 1986 г., първоначално като асистент по руски език, а впоследствие, през 1987 г., печели конкурс за асистент по общо езикознание. През периода 2004–2008 г. работи като лектор по български